

واردات با رویکرد صادراتی به قلم مرتضی سلطانی، مشاور وزیر صنعت، معدن و تجارت در توسعه صادرات غیرنفتی

وابستگی مقوله‌ای است که قطعاً مطلوب هیچ نظام اقتصادی نیست، ولی با توجه به از بین رفتن مرزهای بین المللی و جهانی شدن، مبادلات تجاری کشورهای مختلف دنیا امری اجتناب ناپذیر است.

آنچه به اقتصاد ضربه می زند به هم ریختن تعادل بین واردات و صادرات است نه صرفاً واردات کالا. بی شک هیچ کشوری نمی تواند همه مایحتاج خود را با تولیدات داخلی تأمین کند، و می بایست از تولیدات کشورهای دیگر بهره ببرد، این امر در مبادلات کالا به کالا در زمانهای دور هم اتفاق می افتاد. اما امروز اینکه چه کالایی در سبد واردات و چه کالایی در سبد صادرات قرار می گیرد موضوعی است که نمی توان از کنارش به سادگی گذشت.

آنچه اصولاً از سوی متخصصان اقتصادی مطرح می گردد نفی صادرات بی رویه مواد خام و تأکید بر صادرات کالاهای با ارزش افزوده است. این مهم محقق نمی شود مگر مزیت های سرزمین شناسایی گردد.

براساس شناخت مزیتهاست که می توانیم برای مبادلات بین المللی مان برنامه داشته باشیم، شناخت مزیتها بایدها و نبایدهای صادرات و

واردات را به خوبی نمایان می سازد.

شناخت مزیتها بررسی همه جانبه از تجارت اقلام مختلف را آشکار کرده و رفته رفته به یکی از ابزارهای موفقیت در تجارت بین المللی تبدیل می شود.

چند وقت پیش در یادداشت یکی از خبرنگاران خواندم که با اشاره به صنعتی خاص که مواد اولیه آن محصول کشاورزی بود گفته بود: تولید فلان محصول به علت اینکه برای مواد اولیه اش مجبور به واردات هستیم صحیح و به صلاح نیست.

چنین اظهارنظرهایی قدری بی انصافی در حق تولید این سرزمین است، واردات مواد اولیه و تولید محصولات با ارزش افزوده بالا نه تنها باعث برهم ریختن تعادل واردات و صادرات نمی شود بلکه می تواند بر میزان صادرات ما هم تأثیر مثبت داشته باشد.

اینجاست که مزیت شناسی به خوبی خودنمایی می کند، به عنوان مثال اگر سرزمین ما با مشکلات منابع آب دست و پنجه نرم می کند، اگر هنوز کشاورزی ما مکانیزه نشده است و کشاورزی در کشور ما هدر رفتن منابع آب را به همراه دارد، چه اشکالی وجود دارد اگر محصولات کشاورزی دیگر کشورها برای استفاده صنایع و تولید کالاهای با ارزش افزوده وارد ایران شده و خروجی این صنایع به نقاط مختلف دنیا صادر شود؟

بدون شک واردات مواد اولیه با هدف صادرات می تواند باری از شانه های اقتصاد تک بعدی بردارد، و ما را در مسیری قرار دهد که به جای دیدن تولیدات داخلی مان در پوست و بسته محصول خارجی، از مواد اولیه دیگر کشورها برای تولید محصول ایرانی بهره ببریم.

وقت آن رسیده است که از اقتصاد وابسته به خام فروشی فاصله بگیریم، به تولیدکنندگان اعتماد کنیم و با مزیت شناسی به سمت تولید محصولاتی برویم که در دنیا مصرف کننده دارد و بازار آن اشباع نشده است، حتی اگر لازم باشد با واردات مواد اولیه، که در این صورت به راستی وارداتی خواهیم داشت با رویکرد صادراتی.